

Отгов. редакторъ: Прот. Дим. Андреевъ
Помощ. редакторъ: Ал. Харизанова

ЕПАРХИЙСКИ ДУХОВЕНЪ ЛИСТЪ
за учен. отъ Прав.-Христ. д-ва при прогимназиитъ.

Урежда
редакционенъ комитетъ.

Год. абонаментъ 10 лева.
Единъ брой 1 левъ.

Българската книга

Книгитъ сж особенъ свѣтъ, въ които ние можемъ да живѣемъ, между които ние можемъ да напредваме въ духовното си развитие и да бждемъ щастливи.

Българската книжовностъ е още малка, но въ нея се криятъ великитъ подвизи на най-издигнатитъ наши великани. Нейнитъ първи заченки виждаме още при св. Бориса, когато неговитъ духовни водачи сж свързали словото Божие съ живата родна речъ. Още тогава величието на българския народъ изпъкна надъ всички други славянски народи, защото българитъ първи се сдобиха съ своя книга. Тая книга, родена въ двореца на великия Царь Симеонъ, създаде духовната мощъ на българина. Тя послужи като изходенъ пунктъ въ историята на нашия животъ и бѣ източникъ на нашето нравствено възраждане.

Книгата на Паисий, презъ епохата на двойното робство, вдъхвала у българитъ жажда за българска книга, водила къмъ бор-

Хубавата книга възвишава мислитъ и стремленията на младежта, ражда ентузиазмъ и насочва къмъ нови пѣтища на доброто. Тя ни завежда въ обшество на хората съ силна во-

Българи, обичайте и пазете горитъ!
Тѣ красятъ нашето Отечество и сж източникъ на богатство, здраве и сила за народа ни.
Н. В. Царь Борисъ III.

Св. Кирилъ и Методий

Наближава деньтъ на Св. Св. равноапостоли Кирилъ и Методий. Той не е день само на училището, както се смѣта отъ нѣкои, а е день на всички българи.

полагане религиозното, нравствено и умствено образование, за начало на духовната и свѣтска днешна литература. . .

Ето защо цѣлото славянство, а най-вече ние, българитъ, празнуваме всѣка година на 24 май празника на Св. братя Кирилъ и Методий, на които дължимъ запазването си като народъ.

Ето защо той е день не само на училището, не само на църквата, но и националенъ празникъ, празникъ на цѣлия български народъ, празникъ на всички, които сж възприели Кирилometодиевото писмо.

За това всички въ тоя день, трѣбва по най-сърдеченъ и тържественъ начинъ да възхвалимъ великитъ дѣла на Св. братя Кирилъ и Методий.

Слава, вѣчна слава на Кирила и на Методия — творцитъ на нашето национално величие!

А. Харизанова.

Символична картина

Нашитъ духовници и революционери — освободиха България.
Спете родни въ родната земя! Богъ ще ви отплати!

бата за свободенъ животъ, свободенъ езикъ. . . Почнаха всички да четатъ и пишатъ, и чрезъ книгитъ да мечтаятъ за свѣтло бждеще на своя народъ. Българското печатно слово разцвѣтъ въ чужди земи, и прилиташе при насъ отъ четиритъ страни на свѣта.

П. Славейковъ пишеше въ Цариградъ, Доброволски — отъ Виена праша печатно слово, Богоровъ отъ Липиска, Константинъ Фотиновъ — отъ Смирна и т. н. И българската книга растѣше бързо и смѣло, а заедно съ нея — и българския духъ, който роди възстанията и свободна България.

Хубава е българската книга. Тя е най-добрия ни приятелъ. Въ нея намираме свѣтлина, развлечение и утѣха — въ радостъ и тѣга, въ богатство и беднота.

ля и дълбока мисль, запознава ни съ най-великитъ умове отъ всички времена. Тя приюти и запази бѣзсмъртното име на нашата многострадална Родина. . . Мжчно нашата книга е виждала Божия свѣтъ, защото е била писана на жумящо кандилце, по хладни механи, въ печатницата, защото е била гонена, преследвана, унищожавана, но все пакъ много обичана. Много жертви взе българската книга, и тия жертви я запазиха.

За туй тя е ценна, тя е нашето богатство!

А. Харизанова.

„Възлюбени, не на всѣки духъ вѣрвайте, изпитвайте духувѣтъ, дали сж отъ Бога, защото много лъжепророци се явиха въ свѣта“.

(Иоан. 4; 1)

Безъ тѣхъ, безъ тѣхната азбука — нашиятъ народъ би се претопилъ отъ по-културнитъ съседни народи.

Отъ знатенъ родъ, богати, образованитъ Кирилъ и Методий се отказватъ да заематъ високи държавни служби. Ръководени отъ благородната идея да служатъ на човѣчеството — отиватъ като учители-просвѣтителъ въ Моравия.

Съставятъ славянската азбука и превеждатъ Свещеното Писание.

Наклеветени въ Римъ предъ Папата, тѣ достойно отстояватъ просвѣтата на славянитъ — тѣхни братя. Тамъ Св. Кирилъ умира

(869 г.) и коститъ му почи- ватъ и днесъ близо до колизея въ църквата „Св. Климентъ“, въ жгѣла на едно подземие. . . Беденъ гробъ. . . Забравена могила. . . Само една икона стои надъ него съ надписъ: „Отъ българскитъ студенти въ Римъ“.

Славянската просвѣта чрезъ тѣхнитъ ученици била донесена и въ България. Тѣ положили основитъ на българската народна църква, национално писмо и народно самосъзнание.

Отъ България славянската писменность проникна въ близкитъ и далечнитъ краища на цѣлия славянски свѣтъ и послужи за

„Богъ доказва любовта си къмъ насъ съ това, че Христосъ умрѣ за насъ, още когато бѣхме грѣшници“.

(1. Ион. 4; 10).

„Богъ толкозъ обикна свѣта, че отдаде своя Единороденъ Синъ, та всѣкоя, който вѣрва въ Него, да не погине, а да има животъ вѣченъ“.

(Иоанъ 3; 16).

„Има ли помежду ви човѣкъ, който, кога му поиска синъ му хлѣбъ, да му даде камѣкъ, и кога поиска риба, да му даде змия? И тѣй, ако вие, бидейки лукави, умѣете да давате на чедата си добри даяния, колко повече вашиятъ Отецъ небесенъ ще даде блага на ония, които му искатъ?“

(Лук. 11; 13 — 13).